

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **A.W.**

skazanego z art. 197 § 2 i 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 197 § 1 i 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 grudnia 2024 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego

zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 22 września 2021 r., sygn. akt II AKa 196/21,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności,**
- 2. nie uwzględnić wniosku o wyznaczenie skazanemu A.W. obrońcy z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2021 r., w sprawie II K 120/19, Sąd Okręgowy w Toruniu uznał A.W. za winnego popełnienia czynu z art. 197 § 2 i 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 197 § 1 i 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności. Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 22 września 2021 r., sygn. akt II AKa 196/21, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca, który zaskarżył go w całości na korzyść skazanego A.W.. Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2022 r., V KK 230/22, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

Pismem z dnia 22 września 2024 r. (data wpływu do Biura Podawczego Sądu Okręgowego w Toruniu to 26 września 2024 r.) skazany A.W. wniósł o wznowienie postępowania oraz wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w osobie adwokata W.K.. W uzasadnieniu wniosku podniósł m.in., iż pokrzywdzona zachowywała się prowokacyjnie, kusząco, ale on nie był nią zainteresowany, albowiem w związku z przebytą operacją miał problemy z „relacją z kobietą”, że ojciec pokrzywdzonej bił ją i kazał do niego przychodzić, opisał wyjazd nad jezioro i plażowanie oraz robienie mu zdjęć do późniejszych prób szantażowania. Argumentował, że skoro miał zgwałcić pokrzywdzoną, to dlaczego ta „zawsze chętnie uśmiechnięta przychodziła” do niego. Podnosił, że pokrzywdzona jest osobą niewiarygodną oraz kwestionował wiarygodność zeznań innych świadków. Na zakończenie, w związku z dokonaną przez siebie oceną dowodów, skazany wymienił świadków i podał do nich dane kontaktowe oraz opisał swój obecny stan zdrowia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania nie wynika żadna okoliczność, która mogłaby zostać uznana za ustawową przesłankę wznowienia postępowania. Dlatego też, wobec oczywistej bezzasadności złożonego wniosku, należało odmówić jego przyjęcia, bez konieczności wzywania do usunięcia jego braków, zgodnie art. 545 § 3 k.p.k.

Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka sytuacja, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na „pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15). Taki stan ma miejsce w rozpoznawanej sprawie. W osobistym wniosku skazany nie przedstawił żadnych okoliczności, które uzasadniałyby wznowienie postępowania. Kwestionowanie przez skazanego sposobu prowadzenia postępowania dowodowego („wszystko szło na skróty dla wygodnictwa”, „stworzono tylko pozory dobrego dochodzenia”, zadawanie bardzo przebiegłych

pytań) oraz przedstawienie kontekstu sytuacyjnego i okoliczności spotkań z pokrzywdzoną wraz z ich oceną (wmanipulowanie go w całą sprawę przez członków rodziny pokrzywdzonej), nie stanowią żadnej z przesłanek wznowienia postępowania – nie mieści się to w szczególności w kategorii nowych faktów lub dowodów, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i dotyczy prawomocnego już wyroku, który objęty jest domniemaniem prawidłowości dokonanych w sprawie ustaleń. Stąd też dla jego wzruszenia nie jest wystarczającym twierdzenie wnioskodawcy, iż jest inaczej, niż to co ustalono.

Podobnie ocenić należy twierdzenia skazanego, iż zapadłe w sprawie orzeczenia są w rzeczywistości oparte na nieprawdziwych dowodach, ponieważ poszczególni świadkowie składali fałszywe zeznania. Przepis art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. dopuszcza wprowadzić możliwość wznowienia postępowania karnego, jeżeli w związku z tym postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia, jednak czyn, o którym mowa w tym przepisie, musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 – 11 lub w art. 22 k.p.k. Skazany nie powołał się na żaden wyrok skazujący za fałszywe zeznania któregośkolwiek z występujących w sprawie świadków, nie wskazał też, iż takie orzeczenie z powodów procesowych nie może zapaść. Twierdzenie, iż w związku z postępowaniem w sprawie dopuszczono się przestępstwa, uzupełnione o listę przywoływanych przez skazanego świadków, winno zostać przez niego skierowane do organów ścigania, a od wyników postępowania uzależniona będzie zasadność ewentualnego przyszłego wniosku o wznowienie postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uznał, że z treści pisma wynika jego oczywista bezzasadność i odmówił jego przyjęcia. Oprócz tego, że przepis art. 545 § 3 k.p.k. umożliwia wstępną kontrolę wniosku o wznowienie postępowania, dodatkowo stwarza także możliwość odstąpienia od konieczności przeprowadzenia różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, w tym wyznaczenia obrońcy z urzędu. W tym stanie rzeczy niezasadne jest wyznaczenie

wnioskodawcy obrońcy z urzędu, skoro we wniosku nie wskazał okoliczności, które spełniałyby którykolwiek z warunków wznowienia postępowania.

Z tych względów orzeczono, jak na wstępie.

[WB]

[ał]